

Bruselj, 11. julij 2025
(OR. en)

11521/25

EF 240
ECOFIN 989
DELECT 99

SPREMNI DOPIS

Pošiljatelj:	za generalno sekretarko Evropske komisije: direktorica Martine DEPREZ
Datum prejema:	2. julij 2025
Prejemnik:	Thérèse BLANCHET, generalna sekretarka Sveta Evropske unije
Št. dok. Kom.:	C(2025) 4105 final
Zadeva:	DELEGIRANA UREDBA KOMISIJE (EU) .../... z dne 1.7.2025 o dopolnitvi Uredbe (EU) št. 575/2013 Evropskega parlamenta in Sveta v zvezi z regulativnimi tehničnimi standardi, ki določajo metodo za opredelitev glavnega povzročitelja tveganja pozicije in za ugotavljanje, ali posel predstavlja dolgo ali kratko pozicijo, kot je navedeno v členu 94(3), členu 273a(3) in členu 325a(2)

Delegacije prejmejo priloženi dokument C(2025) 4105 final.

Priloga: C(2025) 4105 final

EVROPSKA
KOMISIJA

Bruselj, 1.7.2025
C(2025) 4105 final

DELEGIRANA UREDBA KOMISIJE (EU) .../...

z dne 1.7.2025

o dopolnitvi Uredbe (EU) št. 575/2013 Evropskega parlamenta in Sveta v zvezi z regulativnimi tehničnimi standardi, ki določajo metodo za opredelitev glavnega povzročitelja tveganja pozicije in za ugotavljanje, ali posel predstavlja dolgo ali kratko pozicijo, kot je navedeno v členu 94(3), členu 273a(3) in členu 325a(2)

(Besedilo velja za EGP)

OBRAZLOŽITVENI MEMORANDUM

1. OZADJE DELEGIRANEGA AKTA

Komisija je s členom 94(10) Uredbe (EU) št. 575/2013 (v nadaljnjem besedilu: Uredba) pooblaščen, da po predložitvi osnutka standardov s strani Evropskega bančnega organa (EBA) in v skladu s členi 10 do 14 Uredbe (EU) št. 1093/2010 sprejme delegirane akte, v katerih določi metodo za opredelitev glavnega povzročitelja tveganja pozicije in za ugotavljanje, ali posel predstavlja dolgo ali kratko pozicijo, kot je navedeno v členu 94(3), členu 273a(3) in členu 325a(2) Uredbe.

V skladu s členom 10(1) Uredbe (EU) št. 1093/2010 o ustanovitvi EBA Komisija v treh mesecih po prejemu osnutka standardov odloči, ali bo predloženi osnutek potrdila. Komisija lahko, če je to v interesu Unije, osnutek standardov potrdi samo delno ali s spremembami, pri čemer upošteva poseben postopek, določen v navedeni uredbi.

2. POSVETOVANJA PRED SPREJETJEM AKTA

EBA je v skladu s tretjim pododstavkom člena 10(1) Uredbe (EU) št. 1093/2010 opravil javno posvetovanje o osnutku tehničnih standardov, ki ga je Komisiji predložil v skladu s členom 94(10) Uredbe (EU) št. 575/2013. Na spletni strani EBA je bil 24. aprila 2024 objavljen posvetovalni dokument, posvetovanje pa se je zaključilo 24. julija 2024. Poleg tega je EBA za nasvet o osnutku zaprosil interesno skupino za bančništvo, ustanovljeno v skladu s členom 37 Uredbe (EU) št. 1093/2010. Skupaj z osnutkom tehničnih standardov je predložil tudi pojasnilo, kako je rezultate teh posvetovanj upošteval pri pripravi končnega osnutka tehničnih standardov, predloženega Komisiji.

EBA je skupaj z osnutkom tehničnih standardov in v skladu s tretjim pododstavkom člena 10(1) Uredbe (EU) št. 1093/2010 Komisiji predložil oceno učinka, vključno z analizo stroškov in koristi, povezanih z osnutkom tehničnih standardov, predloženim Komisiji. Ta analiza je na voljo na <https://www.eba.europa.eu/activities/single-rulebook/regulatory-activities/market-counterparty-and-cva-risk/regulatory-technical-standards-method-identifying-main-risk-driver-position-and-determining-whether>, strani 24–31 končnega poročila o osnutku tehničnih standardov.

3. PRAVNI ELEMENTI DELEGIRANEGA AKTA

Končni osnutek tehničnih standardov določa metodo za opredelitev glavnega povzročitelja tveganja pozicije in za ugotavljanje, ali posel predstavlja dolgo ali kratko pozicijo.

Predlagana splošna metoda za opredelitev glavnega povzročitelja tveganja je odvisna od občutljivosti, opredeljenih v skladu s standardiziranim pristopom za tržno tveganje (FRTB-SA), ali od pribitkov, opredeljenih v okviru standardiziranega pristopa za kreditno tveganje nasprotne stranke (SA-CCR). Za določitev smeri pozicij je metodologija usklajena z metodologijo, določeno v tehničnih standardih, pripravljenih v skladu s členom 279a(3), točka (b), Uredbe (EU) št. 575/2013.

Za razmeroma preproste instrumente, kot so obveznice s fiksno obrestno mero, vrednostni papirji s spremenljivo obrestno mero, delnice, nestandardizirane terminske pogodbe, standardizirane terminske pogodbe, enostavne zamenjave in navadne opcije, je bila določena tudi poenostavljena metoda.

DELEGIRANA UREDBA KOMISIJE (EU) .../...

z dne 1.7.2025

o dopolnitvi Uredbe (EU) št. 575/2013 Evropskega parlamenta in Sveta v zvezi z regulativnimi tehničnimi standardi, ki določajo metodo za opredelitev glavnega povzročitelja tveganja pozicije in za ugotavljanje, ali posel predstavlja dolgo ali kratko pozicijo, kot je navedeno v členu 94(3), členu 273a(3) in členu 325a(2)

(Besedilo velja za EGP)

EVROPSKA KOMISIJA JE –

ob upoštevanju Pogodbe o delovanju Evropske unije,

ob upoštevanju Uredbe (EU) št. 575/2013 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o bonitetnih zahtevah za kreditne institucije in o spremembi Uredbe (EU) št. 648/2012¹ ter zlasti člena 94(10), tretji pododstavek, Uredbe,

ob upoštevanju naslednjega:

- (1) Obseg poslovanja je približek za stopnjo sofisticiranosti, ki bi jo morale uporabljati institucije pri svojih izračunih kapitala. Za določitev, ali je institucijam dovoljena uporaba poenostavljenih metod za izračun kapitalskih zahtev za tržno tveganje in kreditno tveganje nasprotne stranke, morajo izračunati obseg bilančnih in zunajbilančnih poslov v skladu s členom 94(1), členom 273a(1) in (2) ter členom 325a(1) Uredbe (EU) št. 575/2013. Opredelitev glavnega povzročitelja tveganja pozicije in na tej podlagi ugotavljanje, ali posel predstavlja dolgo ali kratko pozicijo, sta bistvena za pravilen izračun obsega poslovanja. Glede na pomen teh izračunov za majhne in nekompleksne institucije bi morala biti metoda za opredelitev glavnega povzročitelja tveganja pozicije in za ugotavljanje, ali posel predstavlja dolgo ali kratko pozicijo, sorazmerna s stopnjo kompleksnosti institucije.
- (2) Metoda za ugotavljanje, ali posel predstavlja dolgo ali kratko pozicijo, bi morala biti skladna z metodo za ugotavljanje, ali je posel dolga ali kratka pozicija, za posle iz člena 277(3) Uredbe (EU) št. 575/2013, določeno v Delegirani uredbi (EU) 2021/931².
- (3) Za zagotovitev točnih rezultatov bi morala metoda za opredelitev glavnega povzročitelja tveganja pozicije v neizvedenih finančnih instrumentih temeljiti na izračunu tveganju prilagojenih delta občutljivosti na dejavnike tveganja, kot je določeno v delu 3, naslov IV, poglavje 1a, oddelki 2, 3 in 6, Uredbe (EU)

¹ UL L 176, 27.6.2013, str. 1, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2013/575/oj>.

² Delegirana uredba Komisije (EU) 2021/931 z dne 1. marca 2021 o dopolnitvi Uredbe (EU) št. 575/2013 Evropskega parlamenta in Sveta v zvezi z regulativnimi tehničnimi standardi, ki določajo metodo za opredelitev poslov z izvedenimi finančnimi instrumenti z enim ali več pomembnimi povzročitelji tveganja za namene člena 277(5), formulo za izračun nadzorniške delte nakupnih in prodajnih opcij, razporejenih v kategorijo obrestnega tveganja, in metodo za določanje, ali je posel dolga ali kratka pozicija v primarnem povzročitelju tveganja ali v najpomembnejšem povzročitelju tveganja v dani kategoriji tveganja za namene člena 279a(3)(a) in (b) v okviru standardiziranega pristopa za kreditno tveganje nasprotne stranke (UL L 204, 10.6.2021, str. 7, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg_del/2021/931/oj).

št. 575/2013. Poleg tega bi morala biti za zagotovitev doslednosti pristopa metoda za opredelitev glavnega povzročitelja tveganja pozicije skladna z metodo za opredelitev primarnega povzročitelja tveganja in najpomembnejšega povzročitelja tveganja v poslih z izvedenimi finančnimi instrumenti iz Delegirane uredbe (EU) 2021/931.

- (4) Metoda za ugotavljanje, ali posel predstavlja dolgo ali kratko pozicijo, bi morala temeljiti na izračunu tveganju prilagojene delta občutljivosti na glavnega povzročitelja tveganja. Kadar institucije ne morejo izračunati tveganju prilagojene delta občutljivosti, bi morale to občutljivost določiti z oceno, ali je namen posla trgovanje ali varovanje pred tveganjem.
- (5) Določiti je treba poenostavljen pristop za majhne in nekompleksne institucije, ki morda ne morejo izračunati tveganju prilagojenih delta občutljivosti ali uporabiti metod za opredelitev primarnega povzročitelja tveganja in najpomembnejšega povzročitelja tveganja v poslih z izvedenimi finančnimi instrumenti iz Delegirane uredbe (EU) 2021/931. Ta poenostavljeni pristop bi moral biti primeren za instrumente, s katerimi običajno trgujejo majhne in nekompleksne institucije. Tudi večje institucije bi morale imeti možnost uporabe tega poenostavljenega pristopa, kadar trgujejo z enostavnimi instrumenti, vključenimi v področje uporabe tega poenostavljenega pristopa.
- (6) Poenostavljeni pristop bi moral privedi do rezultatov, ki so skladni s pristopom tveganju prilagojenih delta občutljivosti. Kljub temu bi bilo treba uvesti poenostavitvene predpostavke, da se zmanjša računalniško in operativno breme za institucije, zlasti v zvezi z instrumenti, denominiranimi v valuti, ki se razlikuje od valute poročanja institucije. Zato bi morale biti institucijam dovoljeno, da pri določanju glavnega povzročitelja tveganja ne upoštevajo promptnega menjalnega tečaja med valuto, v kateri je denominiran instrument, in valuto poročanja institucije za delnice, obveznice in posle z izvedenimi finančnimi instrumenti, katerih osnova bi se običajno razvrstila v kategorijo obrestnega tveganja, kreditnega tveganja, tveganja lastniških finančnih instrumentov ali blagovnega tveganja.
- (7) Denarne pozicije v valuti poročanja se ne bi smele upoštevati pri določanju obsega poslovanja, saj se njihova tržna vrednost ne spreminja glede na spremembe povzročiteljev tveganja.
- (8) Ta uredba temelji na osnutku regulativnih tehničnih standardov, ki ga je Komisiji predložil Evropski bančni organ.
- (9) Evropski bančni organ je opravil odprta javna posvetovanja o osnutku regulativnih tehničnih standardov, na katerem temelji ta uredba, analiziral morebitne povezane stroške in koristi ter zaprosil za nasvet interesno skupino za bančništvo, ustanovljeno v skladu s členom 37 Uredbe (EU) št. 1093/2010 Evropskega parlamenta in Sveta³ –

³ Uredba (EU) št. 1093/2010 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 24. novembra 2010 o ustanovitvi Evropskega nadzornega organa (Evropski bančni organ) in o spremembi Sklepa št. 716/2009/ES ter razveljavitvi Sklepa Komisije 2009/78/ES (UL L 331, 15.12.2010, str. 12, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2010/1093/oj>).

SPREJELA NASLEDNJO UREDBO:

Člen 1

Metoda za opredelitev glavnih povzročiteljev tveganja pozicije v neizvedenih finančnih instrumentih

1. Pri opredelitvi glavnega povzročitelja tveganja pozicije v neizvedenih finančnih instrumentih, ki je razvrščena v trgovalno knjigo, institucije najprej opredelijo vse dejavnike tveganja te pozicije, ki najbolj vplivajo na spremembe njene vrednosti. To storijo tako, da ocenijo vsaj dejavnike tveganja iz členov 325l do 325q Uredbe (EU) št. 575/2013. Dejavniki tveganja, ki jih opredelijo institucije, so povzročitelji tveganja pozicije.
2. Institucije, ki so v skladu z odstavkom 1 opredelile samo enega povzročitelja tveganja pozicije v neizvedenih finančnih instrumentih, razvrščene v trgovalno knjigo, tega povzročitelja tveganja upoštevajo kot glavnega povzročitelja tveganja te pozicije.
3. Institucije, ki so v skladu z odstavkom 1 opredelile več kot enega povzročitelja tveganja pozicije v neizvedenih finančnih instrumentih, razvrščene v trgovalno knjigo, glavnega povzročitelja tveganja te pozicije opredelijo z naslednjimi koraki v naslednjem vrstnem redu:
 - (a) institucije izračunajo občutljivosti na delta tveganje v skladu s členoma 325r in 325t Uredbe (EU) št. 575/2013 za vsakega povzročitelja tveganja, opredeljenega v skladu z odstavkom 1 tega člena;
 - (b) institucije izračunajo tehtane občutljivosti v skladu s formulo iz člena 325f(6) navedene uredbe z uporabo občutljivosti, izračunanih v skladu s točko (a) tega odstavka;
 - (c) institucije glavnega povzročitelja tveganja opredelijo kot povzročitelja tveganja, ki ustreza najvišji absolutni vrednosti tehtanih občutljivosti, izračunanih v skladu s točko (b) tega odstavka.

Člen 2

Metoda za ugotavljanje, ali posel z neizvedenimi finančnimi instrumenti predstavlja dolgo ali kratko pozicijo v svojem glavnem povzročitelju tveganja

Institucije pri ugotavljanju, ali pozicija v neizvedenih finančnih instrumentih predstavlja dolgo ali kratko pozicijo v svojem glavnem povzročitelju tveganja, kot je navedeno v členu 94(3) in členu 325a(2) Uredbe (EU) št. 575/2013, uporabijo eno od naslednjih metod:

- (a) izračunajo občutljivost na delta tveganje glavnega povzročitelja tveganja v skladu s členom 325r Uredbe (EU) št. 575/2013 in za posel določijo, da je:
 - (i) dolga pozicija v tem povzročitelju tveganja, kadar je ustrezna občutljivost na delta tveganje pozitivna, ali
 - (ii) kratka pozicija v tem povzročitelju tveganja, kadar je ustrezna občutljivost na delta tveganje negativna;
- (b) ocenijo odvisnost vrednosti pozicije od glavnega povzročitelja tveganja ob upoštevanju namena posla, ki je lahko trgovanje ali varovanje pred tveganjem, v zvezi s tem povzročiteljem tveganja in na podlagi te ocene za posel določijo, da je dolga ali kratka pozicija v njegovem glavnem povzročitelju tveganja.

Člen 3

Poenostavljena metoda za opredelitev glavnega povzročitelja tveganja pozicije v neizvedenih finančnih instrumentih in za ugotavljanje, ali posel z neizvedenimi finančnimi instrumenti predstavlja dolgo ali kratko pozicijo v svojem glavnem povzročitelju tveganja

1. Z odstopanjem od členov 1 in 2 lahko institucije z uporabo pristopov iz odstavkov 2 do 8 tega člena opredelijo glavnega povzročitelja tveganja pozicij v neizvedenih finančnih instrumentih iz navedenih odstavkov in ugotovijo, ali take pozicije predstavljajo dolge ali kratke pozicije v glavnem povzročitelju tveganja.
2. Za obveznice, ki jih sestavljajo dolžniški instrumenti s fiksno obrestno mero brez opcionalnosti, institucije uporabijo naslednji pristop:
 - (a) glavnega povzročitelja tveganja opredelijo ob upoštevanju stopnje kreditne kakovosti in sektor obveznice iz člena 325ah Uredbe (EU) št. 575/2013 ter preostale zapadlosti obveznice glede na eno od naslednjega:
 - (i) razpredelnice 1 v Prilogi k tej uredbi, kadar denarni tokovi obveznice niso funkcionalno odvisni od stopenj inflacije;
 - (ii) razpredelnice 2 v Prilogi k tej uredbi, kadar so denarni tokovi obveznice funkcionalno odvisni od stopenj inflacije;
 - (b) kadar je glavni povzročitelj tveganja, opredeljen v skladu s točko (a) tega odstavka, netvegana obrestna mera, je valuta tega glavnega povzročitelja tveganja valuta, v kateri je denominirana obveznica, njegova zapadlost pa ena od zapadlosti iz člena 325l(1) Uredbe (EU) št. 575/2013, ki se izbere tako, da se čim bolj ujema z zapadlostjo obveznice;
 - (c) kadar je glavni povzročitelj tveganja, opredeljen v skladu s točko (a) tega odstavka, stopnja kreditnega razmika izdajatelja, je ta glavni povzročitelj tveganja kreditni razmik izdajatelja obveznice, njegova zapadlost pa je ena od zapadlosti iz člena 325m(1) Uredbe (EU) št. 575/2013, ki se izbere tako, da se čim bolj ujema z zapadlostjo obveznice;
 - (d) institucije ugotovijo, ali pozicija predstavlja dolgo ali kratko pozicijo v svojem glavnem povzročitelju tveganja, na podlagi naslednjega:
 - (i) kadar je glavni povzročitelj tveganja, opredeljen v točkah (a), (b) in (c) tega odstavka, netvegana obrestna mera ali stopnja kreditnega razmika izdajatelja, je pozicija dolga v svojem glavnem povzročitelju tveganja, kadar je obveznica prodana, in kratka, kadar je obveznica kupljena;
 - (ii) kadar je glavni povzročitelj tveganja, opredeljen v točkah (a), (b) in (c) tega odstavka, stopnja inflacije, je pozicija dolga v svojem glavnem povzročitelju tveganja, kadar je obveznica kupljena, in kratka, kadar je obveznica prodana.
3. Za obveznice, ki jih sestavljajo dolžniški instrumenti s spremenljivo obrestno mero brez opcionalnosti, institucije uporabijo pristop iz odstavka 2. Kadar je glavni povzročitelj tveganja, opredeljen v skladu z odstavkom 2, točka (a), netvegana obrestna mera, preostala zapadlost obveznice pa je daljša od enega leta, je namesto nje glavni povzročitelj tveganja stopnja kreditnega razmika izdajatelja, določena v skladu z odstavkom 2, točka (c).

4. Za pozicijo v delnicah je glavni povzročitelj tveganja promptna cena lastniškega finančnega instrumenta.
Pozicija je dolga v svojem glavnem povzročitelju tveganja, kadar je delnica kupljena, in kratka, kadar je delnica prodana.
5. Za denarno pozicijo v valuti, ki ni valuta poročanja institucije, je glavni povzročitelj tveganja promptni menjalni tečaj med valuto te denarne pozicije in valuto poročanja institucije.
Pozicija je dolga v svojem glavnem povzročitelju tveganja, kadar je denarna pozicija aktivna postavka, in kratka, kadar je pasivna postavka.
6. Za pozicije v fizičnem blagu je glavni povzročitelj tveganja promptna cena blaga, ki ustreza vrsti blaga pozicije.
Pozicija je dolga v svojem glavnem povzročitelju tveganja, kadar je fizično blago aktivna postavka, in kratka, kadar je pasivna postavka.
7. Za pozicijo v kolektivnem naložbenem podjetju (KNP) je glavni povzročitelj tveganja dejavnik tveganja, ki ustreza temu KNP v skupini „drugi sektorji“ v razpredelnici 8 člena 325ap(1) Uredbe (EU) št. 575/2013.
Pozicija je dolga v svojem glavnem povzročitelju tveganja, kadar so delnice ali enote KNP kupljene, in kratka, kadar so delnice ali enote KNP prodane.
8. Za pozicijo v repo poslu, pri katerem institucija ali njena nasprotna stranka prenese vrednostne papirje iz odstavkov 2, 3 in 4, je glavni povzročitelj tveganja ustrezna splošna obrestna mera ali cena repo poslov z lastniškimi finančnimi instrumenti.
Pozicija je dolga v svojem glavnem povzročitelju tveganja, kadar repo posel ureja pogodba o začasni prodaji, in kratka, kadar ga ureja pogodba o začasnem odkupu.

Člen 4

Metoda za opredelitev glavnih povzročiteljev tveganja pozicije v izvedenih finančnih instrumentih

1. Pri opredelitvi glavnega povzročitelja tveganja pozicije v izvedenih finančnih instrumentih institucije najprej opredelijo:
 - (a) vse povzročitelje tveganja posla v skladu s členom 1 Delegirane uredbe (EU) 2021/931;
 - (b) ali ima posel enega ali več pomembnih povzročiteljev tveganja v skladu s členoma 2 in 3 navedene delegirane uredbe;
 - (c) pomembne povzročitelje tveganja posla in najpomembnejše od teh povzročiteljev tveganja v skladu s členom 4 navedene delegirane uredbe.
2. Institucije, ki so v skladu z odstavkom 1 določile, da ima posel z izvedenimi finančnimi instrumenti le enega pomembnega povzročitelja tveganja, tega povzročitelja tveganja obravnavajo kot glavnega povzročitelja tveganja.
3. Institucije, ki so v skladu z odstavkom 1 določile, da ima posel z izvedenimi finančnimi instrumenti več kot enega pomembnega povzročitelja tveganja iz samo ene kategorije tveganja iz člena 277(1) Uredbe (EU) št. 575/2013, kot glavnega povzročitelja tveganja obravnavajo najpomembnejšega povzročitelja tveganja v tej kategoriji tveganja.

4. Institucije, ki so v skladu z odstavkom 1 določile, da ima posel z izvedenimi finančnimi instrumenti več kot enega pomembnega povzročitelja tveganja iz dveh ali več kategorij tveganja iz člena 277(1) Uredbe (EU) št. 575/2013, glavnega povzročitelja tveganja opredelijo z eno od naslednjih metod:
 - (a) kadar so institucije opredelile pomembne povzročitelje tveganja v skladu s členom 4(2) ali členom 4(4) Delegirane uredbe (EU) 2021/931, je glavni povzročitelj tveganja najpomembnejši povzročitelj tveganja, ki ustreza najvišjemu pribitku za kategorijo tveganja od tistih iz členov 280a do 280f Uredbe (EU) št. 575/2013;
 - (b) kadar so institucije opredelile pomembne povzročitelje tveganja v skladu s členom 4(3) Delegirane uredbe (EU) 2021/931, je glavni povzročitelj tveganja najpomembnejši povzročitelj tveganja, ki ustreza najvišji absolutni vrednosti tehtanih občutljivosti iz člena 4(3), točka (b), navedene delegirane uredbe.
5. Institucija, ki za izračun vrednosti izpostavljenosti določenega posla z izvedenimi finančnimi instrumenti uporablja eno od metod iz člena 4 Delegirane uredbe (EU) 2021/931, uporabi isto metodo za opredelitev glavnega povzročitelja tveganja tega posla.

Člen 5

Metoda za ugotavljanje, ali posel z izvedenimi finančnimi instrumenti predstavlja dolgo ali kratko pozicijo v svojem glavnem povzročitelju tveganja

Institucije pri ugotavljanju, ali pozicija v izvedenih finančnih instrumentih predstavlja dolgo ali kratko pozicijo v svojem glavnem povzročitelju tveganja, kot je navedeno v členu 94(3), členu 273a(3) in členu 325a(2) Uredbe (EU) št. 575/2013, za glavnega povzročitelja tveganja posla uporabijo eno od metod iz člena 6 Delegirane uredbe (EU) 2021/931.

Člen 6

Poenostavljena metoda za opredelitev glavnega povzročitelja tveganja pozicije v izvedenih finančnih instrumentih in za ugotavljanje, ali posel z izvedenimi finančnimi instrumenti predstavlja dolgo ali kratko pozicijo v svojem glavnem povzročitelju tveganja

1. Z odstopanjem od členov 4 in 5 lahko institucije z uporabo pristopov iz odstavkov 2 do 17 tega člena opredelijo glavnega povzročitelja tveganja pozicije v izvedenih finančnih instrumentih iz navedenih odstavkov in ugotovijo, ali taka pozicija predstavlja dolgo ali kratko pozicijo v svojem glavnem povzročitelju tveganja.
2. Za standardizirane ali nestandardizirane terminske pogodbe na delnice ali na delniške indekse institucije glavnega povzročitelja tveganja opredelijo kot promptno ceno lastniškega finančnega instrumenta oziroma indeksa.

Pozicija je dolga v svojem glavnem povzročitelju tveganja, kadar so standardizirane ali nestandardizirane terminske pogodbe kupljene, in kratka, kadar so prodane.
3. Za dogovore o terminski obrestni meri, pri katerih ena nasprotna stranka prejema spremenljivo obrestno mero in plačuje fiksno obrestno mero, institucije glavnega povzročitelja tveganja opredelijo kot netvegano obrestno mero, ki ustreza naslednjemu:
 - (a) valuti, na katero se nanaša dogovor o terminski obrestni meri;

- (b) eni od zapadlosti iz člena 325l(1) Uredbe (EU) št. 575/2013, izbrani tako, da se čim bolj ujema z zapadlostjo dogovora o terminski obrestni meri.

Pozicija je dolga v svojem glavnem povzročitelju tveganja, kadar institucija plačuje fiksno obrestno mero, in kratka, kadar institucija prejema fiksno obrestno mero.

4. Za standardizirane ali nestandardizirane terminske pogodbe na obveznice, ki jih sestavljajo dolžniški instrumenti s fiksno ali spremenljivo obrestno mero brez opcionalnosti, institucije določijo, ali je obveznica kupljena ali prodana na podlagi standardizirane ali nestandardizirane terminske pogodbe, ter na tej podlagi opredelijo glavnega povzročitelja tveganja in ugotovijo, ali pozicija predstavlja dolgo ali kratko pozicijo v svojem glavnem povzročitelju tveganja tako, da za osnovni dolžniški instrument s fiksno obrestno mero uporabijo metodo iz člena 3(2), za osnovni dolžniški instrument s spremenljivo obrestno mero pa metodo iz člena 3(3).

5. Za borzne standardizirane ali nestandardizirane terminske posle med tujo valuto in valuto poročanja institucije glavnega povzročitelja tveganja opredelijo kot promptni menjalni tečaj med tujo valuto in valuto poročanja institucije.

Pozicija je dolga v svojem glavnem povzročitelju tveganja, kadar je tuja valuta kupljena, in kratka, kadar je tuja valuta prodana.

6. Za standardizirane ali nestandardizirane terminske pogodbe na blago institucije glavnega povzročitelja tveganja opredelijo kot promptno ceno blaga, ki ustreza naslednjemu:

- (a) vrsti blaga, določeni v standardizirani ali nestandardizirani terminski pogodbi;
- (b) eni od zapadlosti iz člena 325p(2) Uredbe (EU) št. 575/2013, izbrani tako, da se čim bolj ujema z zapadlostjo standardizirane ali nestandardizirane terminske pogodbe.

Pozicija je dolga v svojem glavnem povzročitelju tveganja, kadar je blago kupljeno, in kratka, kadar je prodano.

7. Za navadne nakupne ali prodajne opcije, ki imajo za osnovo eno samo delnico ali delniški indeks, institucije glavnega povzročitelja tveganja opredelijo kot promptno ceno lastniškega finančnega instrumenta oziroma indeksa.

Pozicija je dolga v svojem glavnem povzročitelju tveganja, kadar je nakupna opcija kupljena, in kratka, kadar je nakupna opcija prodana. Pozicija je dolga, kadar je prodajna opcija prodana, in kratka, kadar je prodajna opcija kupljena.

8. Za navadne nakupne ali prodajne opcije, ki imajo za osnovo eno samo obveznico, katero sestavlja dolžniški instrument s fiksno obrestno mero, institucije opredelijo glavnega povzročitelja tveganja tako, da za osnovno obveznico uporabijo metodo iz člena 3(2).

Kadar je glavni povzročitelj tveganja, opredeljen v skladu s členom 3(2), točke (a), (b) in (c), netvegana obrestna mera ali stopnja kreditnega razmika izdajatelja, je pozicija kratka v svojem glavnem povzročitelju tveganja, kadar je nakupna opcija kupljena, in dolga, kadar je nakupna opcija prodana, ter kratka, kadar je prodajna opcija prodana, in dolga, kadar je prodajna opcija kupljena.

Kadar je glavni povzročitelj tveganja, opredeljen v skladu s členom 3(2), točke (a), (b) in (c), stopnja inflacije, je pozicija dolga v svojem glavnem povzročitelju tveganja, kadar je nakupna opcija kupljena, in kratka, kadar je nakupna opcija

prodana, ter dolga, kadar je prodajna opcija prodana, in kratka, kadar je prodajna opcija kupljena.

9. Za navadne opcije na zamenjavo obrestnih mer institucije opredelijo glavnega povzročitelja tveganja tako, da za osnovno zamenjavo obrestnih mer uporabijo metodo iz odstavka 15.

Kadar opcija na zamenjavo obrestnih mer daje pravico do sklenitve zamenjave obrestnih mer, pri kateri imetnik opcije prejema spremenljivo obrestno mero in plačuje fiksno obrestno mero, je pozicija dolga v svojem glavnem povzročitelju tveganja, kadar je institucija kupila opcijo na zamenjavo obrestnih mer, in kratka, kadar je institucija prodala opcijo na zamenjavo obrestnih mer.

Kadar opcija na zamenjavo obrestnih mer daje pravico do sklenitve zamenjave obrestnih mer, pri kateri imetnik opcije plačuje spremenljivo obrestno mero in prejema fiksno obrestno mero, je pozicija dolga v svojem glavnem povzročitelju tveganja, kadar je institucija prodala opcijo na zamenjavo obrestnih mer, in kratka, kadar je institucija kupila opcijo na zamenjavo obrestnih mer.

10. Za obrestne kapice in dna institucije glavnega povzročitelja tveganja opredelijo kot netvegano obrestno mero, ki ustreza naslednjemu:

- (a) valuti, na katero se nanaša obrestna kapica ali dno;
- (b) eni od zapadlosti iz člena 325l(1) Uredbe (EU) št. 575/2013, izbrani tako, da se čim bolj ujema z zapadlostjo obrestne kapice ali dna.

Pozicija je dolga v svojem glavnem povzročitelju tveganja, kadar je obrestna kapica kupljena, in kratka, kadar je obrestna kapica prodana. Pozicija je dolga v svojem glavnem povzročitelju tveganja, kadar je obrestno dno prodano, in kratka, kadar je obrestno dno kupljeno.

11. Za navadne nakupne ali prodajne opcije, ki imajo za osnovo eno samo blago, institucije glavnega povzročitelja tveganja opredelijo kot promptno ceno blaga, ki ustreza naslednjemu:

- (a) vrsti blaga, določeni v opcijski pogodbi;
- (b) eni od zapadlosti iz člena 325p(2) Uredbe (EU) št. 575/2013, izbrani tako, da se čim bolj ujema z zapadlostjo opcije.

Pozicija je dolga v svojem glavnem povzročitelju tveganja, kadar je nakupna opcija kupljena, in kratka, kadar je nakupna opcija prodana. Pozicija je dolga v svojem glavnem povzročitelju tveganja, kadar je prodajna opcija prodana, in kratka, kadar je prodajna opcija kupljena.

12. Za navadne valutne opcije institucije glavnega povzročitelja tveganja opredelijo kot promptni menjalni tečaj med tujo valuto in valuto poročanja institucije.

Pozicija je dolga v svojem glavnem povzročitelju tveganja, kadar je tuja valuta kupljena, in kratka, kadar je tuja valuta prodana.

13. Za kreditne zamenjave za eno samo izpostavljenost institucije glavnega povzročitelja tveganja opredelijo kot stopnjo kreditnega razmika izdajatelja, ki ustreza naslednjemu:

- (a) izdajatelju, na katerega se nanaša pogodba o zamenjavi;
- (b) eni od zapadlosti iz člena 325m(1) Uredbe (EU) št. 575/2013, izbrani tako, da se čim bolj ujema z zapadlostjo zamenjave.

Pozicija je dolga v svojem glavnem povzročitelju tveganja, kadar je zavarovanje kupljeno, in kratka, kadar je zavarovanje prodano.

14. Za indekse kreditnih zamenjav institucije glavnega povzročitelja tveganja opredelijo kot stopnjo kreditnega razmika, ki ustreza naslednjemu:

- (a) kreditnemu indeksu, na katerega se nanaša pogodba o zamenjavi;
- (b) eni od zapadlosti iz člena 325m(1) Uredbe (EU) št. 575/2013, izbrani tako, da se čim bolj ujema z zapadlostjo zamenjave.

Pozicija je dolga v svojem glavnem povzročitelju tveganja, kadar je zavarovanje kupljeno, in kratka, kadar je zavarovanje prodano.

15. Za zamenjave obrestnih mer, pri katerih ena nasprotna stranka prejema spremenljivo obrestno mero in plačuje fiksno obrestno mero, institucije glavnega povzročitelja tveganja opredelijo kot netvegano obrestno mero, ki ustreza naslednjemu:

- (a) valuti, na katero se nanaša pogodba o zamenjavi;
- (b) eni od zapadlosti iz člena 325l(1) Uredbe (EU) št. 575/2013, izbrani tako, da se čim bolj ujema z zapadlostjo zamenjave.

Pozicija je dolga v svojem glavnem povzročitelju tveganja, kadar institucija plačuje fiksno obrestno mero, in kratka, kadar institucija prejema fiksno obrestno mero.

16. Za zamenjave lastniških finančnih instrumentov, pri katerih ena nasprotna stranka prejema donos na delnico ali delniški indeks in plačuje fiksno ali spremenljivo obrestno mero, institucije glavnega povzročitelja tveganja opredelijo kot promptno ceno lastniškega finančnega instrumenta oziroma indeksa.

Pozicija je dolga v svojem glavnem povzročitelju tveganja, kadar institucija prejema donos na delnico ali delniški indeks, in kratka, kadar institucija plačuje donos na delnico ali delniški indeks.

17. Za blagovne zamenjave, pri katerih ena nasprotna stranka prejema denarne tokove na podlagi cene osnovnega blaga in plačuje fiksno ali spremenljivo obrestno mero, institucije glavnega povzročitelja tveganja opredelijo kot promptno ceno blaga, ki ustreza naslednjemu:

- (a) vrsti blaga, določeni v pogodbi o zamenjavi;
- (b) eni od zapadlosti iz člena 325p(2) Uredbe (EU) št. 575/2013, izbrani tako, da se čim bolj ujema z zapadlostjo zamenjave.

Pozicija je dolga v svojem glavnem povzročitelju tveganja, kadar institucija prejema denarne tokove na podlagi cene osnovnega blaga, in kratka, kadar institucija plačuje denarne tokove na podlagi cene osnovnega blaga.

Člen 7

Začetek veljavnosti

Ta uredba začne veljati dvajseti dan po objavi v *Uradnem listu Evropske unije*.

Ta uredba je v celoti zavezujoča in se neposredno uporablja v vseh državah članicah.

V Bruslju, 1.7.2025

Za Komisijo
Predsednica
Ursula VON DER LEYEN